

3.6.2026 Juhlat

Kristillisessä kirkossa on paljon juhlanaiheita.

Lapsena on kaste, nuorena konfirmaatio.

Kun vanhenemme juhlat vähenevät.

Itse olen juhlahiminen. Rippikouluni muistan elävästi Päiväkummussa Orivedellä 20.7.1969, jolloin kirkastussunnuntaina konfirmoitiin Riihikirkossa.

Kirkastuminen... Virsi Kirkasta oi Kristus meille Ristinuhri Golgatan, josta meille langenneille loistaa sydän Jumalan on lempivirsiäni, josta saan voimaa.

Toinen virsi on Joka aamu on armo uus miksi huolta siis kantaa varjot väistyy ja vajavuus Herra armonsa antaa. Tämän virren isokset lauloivat meille aamuisin, että heräsimme rippileirillä päiväntoimiin.

Sain paljon elämäneväitä rippileiriltäni. Ne ovat kantaneet minua läpi elämän tähän päivään.

Rukous.

Jeesus kuule rukoukset köyhän kurjan syntisen, heikoimmatkin huokaukset ahdistetun sydämen.

Arki.

Arkisissa askareissa on turva Jumalassa. Turvassa on paremmassa kuin on tähti taivahalla lintu emon siiven alla.

Elämässä on arkea ja juhlaa, ja siitä kiitollisena olen saanut olla huolimatta sairauksista.

Lopuksi laitan psalmin 37:5 sanat, jotka ovat minua kantaneet: Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa häneen, kyllä hän sen tekee.

Hyvää kesää,

Henna Stenfors

Huittisten Vampulasta

10.6.2026 Tervetuloa on kaunis sana

Kun vaimoni tässä vähän aikaa sitten kutsui ystävättärensä mukaan johonkin tilaisuuteen, ystävätär vastasi jotenkin niin, että on se niin kiva, että joku kutsuu minua mukaan. Kauniisti sanottu ja hieno oivallus tässä meidän vieraantuneisuudesta kärsivässä maailmassa. Tule mukaan, tule käymään, tule meille. Kaikkea tätä tarkoittaa tuo kaunis sana: tervetuloa.

Ensi sunnuntain evankeliumi kertoo Sakkeuksen ja Jeesuksen kohtaamisesta. Kertomuksessa on paljon ylilyöntiä, mutta keskeistä on se, että Jeesus meni Sakkeuksen kotiin ja he pitivät yhtä. Varmasti Sakkeus tarjosi Jeesukselle ruokaa ja viiniä tuon ajan yleisen tavan mukaan. Jeesus ei ylenkatsonut Sakkeusta ja hänen työtään halveksitussa ammatissaan, vaan hyväksyi täydellisesti.

Luin vähän aikaa sitten Toni Morrisonin kirjan toiseudesta. Siinä musta Morrison kertoo Amerikan mustien historiasta. Hän kirjoittaa siitä, miten mustia pidettiin vuosisatoja ”toisina”. He eivät olleet kuin muut amerikkalaiset, ihmisiä omine tapoineen, kulttuureineen, ruokineen tai uskontoineen.

Mielenkiintoista on se, että juuri noilta orjatyövoimalla raadetuilta puuvillapelloilta syntyi kaksi nykyäänkin valtavirtaista musiikkigenreä gospel ja jazz. He olivat riistettyjä ihmisiä enimmäkseen Afrikasta. Ja kun mustat jatkoivat sukuaan orjina amerikkalaisessa yhteiskunnassa, heidän tapansa periytyivät. Heitä kohdattiin toisina.

Tuntuu valtavan omituiselta se, että kristityiksi itseään kutsutut ihmiset eivät nähneet ja ymmärtäneet mustien ihmisarvoa. Heitä pidettiin vähempiarvoisina ja osaamattomina ja ehkä vähä-älyisempinä ihmisinä. Näin jälkikäteen tämä tuntuu käsittämättömältä. Ja lienee niin, että ei vielä kukaan Yhdysvalloissa ole päästy täysin rasismista eroon.

Mutta ei vain rapakon takana, vaan meidän lähellämme ja ympäristössämme, miten me osaamme suhtautua toisenlaisiin ihmisiin. Pidämmekö heitä toisina, vaan voimme juhlaa yhdessä heidän kanssaan, hyväksyä samanlaisina ihmisinä.

Jeesus ehdottomasti hyväksyi eri tavoin ajattelevat ja kokevat ihmiset yhteyteensä. Hän sanoi aina: tervetuloa mukaan.

Simo Laitila

rovasti, Huittinen

24.6.2026 Yksi tie

”On yksi tie vain elämään, se kulkee halki pimeään. Yli vuorien, poikki laaksojen valaisee kirkkaus ikuinen. Vain rakkaudessa Kristuksen elämä on ikuinen. Saat rauhan Hänen haavoissaan, siis turvaa vain Vapahtajaan.”

Näin laulaa Juha Tapio ensimmäisellä levyllään. Olen miettinyt tätä paljon. Tuntuu että tämän ajan psykologia, filosofiat ja uskonnot ovat kaikki lähellä totuutta julistaessaan, että katkeruutta ei ole hyvä kantaa, pitää luovuttaa eikä kontrolloida asioita liikaa. Mielen taisteluita eikä kaikkia ajatuksia kannata ottaa todesta. Voimme valita mitä ajattelemme ja niin edelleen. Tämä kaikki ovat raamatullista ja keskustellessani ihmisten kanssa olemme usein samaa mieltä.

Sitten kun sanon, että nämä kaikki ovat hyviä asioita, mutta että emme pysty tähän ilman Jeesuksen voimaa ja apua, niin sitäpä ei enää otetakaan hyvin vastaan. On vaikeaa todeta, että en pystykään tähän itse. Haluamme olla itseriittoisia ja itse Jumalan paikalla.

Se, että luovuttaisimme ja sanoisimme: ”Jeesus, vain Sinussa on pelastus, vain Sinussa on vastaus kaikkeen...” se tuntuu liian vaikealta. Kuten Raamatussa sanotaan, ”ihmisillä on kuin huivi silmillään”, mikä estää heitä näkemästä totuutta. Katsoessani ihmisten elämää näen, että reiki, filosofia ja uudet uskonnot voivat kyllä tuoda hetken helpotuksen, mutta silti elämä ahdistaa eikä rauhaa löydy.

Ja vaikka todettaisiin, että en itse pysty kaikkeen ja että tarvitsen Jeesusta, ei elämä siitä huolimatta aina heti muutu upeaksi. Jos niin olisi, kai kaikki seuraisivat Jeesusta! Laulukin toteaa, että tie kulkee halki pimeään. Jumalan lupaukset meille ovat kuitenkin suuria.

Saamme avun jokaiseen elämämme hetkeen; yhtäkään taistelua ei tarvitse käydä yksin. Hänessä meillä on aina toivo; ei vain tähän elämään vaan myös tulevaan. Jeesukseen uskovina meillä ei ole pelkoa edes kuolemassa. Jeesus sanoi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani.” Joh.14:6

Sinnamari Iso-Rautio

Huittisten seurakunnan nimikkolähetti